

[Clara Munck.]

Men jeg beder om, at man, når man beskæftiger sig med særforsorgen, ser på de enkelte områder og også i udbygningen af interne institutioner tager hensyn til at sætte dem som et nummer ét, hvor der virkelig er behov derfor.

Så har der i dag — med rette — været talt en hel del om medarbejdernes muligheder for at udøve en gerning inden for det sociale arbejdsområde. Jeg er godt klar over, at den højtærede socialminister har nedsat en kommission, der skal beskæftige sig med hele uddannelsesområdet. Jeg er også godt klar over, at den højtærede socialminister selv ved, hvilke vanskeligheder der eksisterer; men det kan ikke forhindre mig i med formandens tilladelse at bringe et par citater fra Funktionærbladet — det er det blad, der udsendes af åndssvageforsorgens funktionærforbund. Jeg synes, det er beskæmmende, at man i dag for personalet inden for dette vigtige område — særforsorgen — har forhold som dem, man her redegør for. Det er forbundsformanden, jeg vil citere, så jeg tager ikke til politisk indtægt, hvad han siger på hovedbestyrelsesmødet i november:

„Plejepersonalets utilfredshed bliver større og større for hver dag, der går, ikke alene over de lave lønmæssige placeringer, men også over, at der ikke snart kan komme en afgørelse og en indfrielse af givne løfter. Der er også stor utilfredshed med, at den medarbejder uden uddannelse, som åndssvageforsorgen på grund af personale mangelen må antage, får en større løn trods manglende uddannelse.“

Og et andet sted anfører man, at

„hvor en plejer efter 15 års beskæftigelse oppebar en løn af 1.628 kr. pr. måned, så oppebar den ufaglærte medhjælper efter samme antal års ansættelse 1.733 kr. pr. måned“.

Nu har jeg stor sympati for de mennesker, der skal leve af det, jeg kalder lavtlønsniveauets indtægter; men det er meget belastende at beskæftige sig med særfor-

sorgens klientel, fordi der, som socialministeren også selv redegør for, er en overbelægning uden lige. Vi har institutioner af en standard, vi alle beklager — også den højtærede socialminister — men netop derfor er det så vanskeligt at være medarbejder inden for disse områder. Jeg synes i hvert fald, man kunne være nået frem til at placere dem lønmæssigt sådan, at det ikke også økonomisk næsten var en straf eller fik andre til at ryste opgivende på hovedet, når de hørte, at nogle mennesker er gået ind til et medarbejderskab på dette område.

Jeg nævnte før, at jeg godt ved, at den højtærede socialminister har taget spørgsmålet om uddannelsen op, og derfor kunne man jo, når det gælder særforsorgen, sige, at her har man dog gjort noget for at hjælpe medarbejderne til en bedre uddannelse. Men her vil jeg gerne nævne en anden udtalelse. Den kommer fra lederen af åndssvageforsorgens personalehøjskole, der omtaler sine problemer på den samme generalforsamling og siger, at skolens normeringsforslag var blevet indsendt for tre år siden, men at åndssvageforsorgens styrelse først nu havde følt sig foranlediget til at optage forhandling med personalehøjskolens lærere herom. Et andet sted siger han, at de, der allerede har fået uddannelsen, ganske vist har opdaget, at de ikke fik de vilkår, man lovede dem, da de gik ind til den, men det gælder også de elever, der antages i dag.

Selv om jeg godt kan se, at den højtærede socialminister har mange arbejdsopgaver, må jeg dog bede om, at man koncentrerer sig om de ting, der må være til at løse, så vi i hvert fald kan beholde de medarbejdere, vi har, på områder, hvor vi i så høj grad har brug for ansvarlige folk.

Desværre må jeg sige nogenlunde det samme, når vi kommer til børne- og ungdomsforsorgen. Også her er det jo sådan, at medarbejderne føler sig dårligt behandlet. Jeg og et par andre folketingsmedlemmer var for nylig til et møde med børneforsorgs-